

GYÁSZ

Nem kíván tolakodó lenni, távol áll tőle mindenfajta sértő szándék, de most ebben a nehéz helyzetben csak a megértésben bízhat, amiért persze könnyörögni nem fog; csupán reménykedik abban, hogy egy értő, hovatovább, érző lélek meghallgatja. Tisztában van azzal, mi az illem, a szülei – Isten nyugosztalja őket – megtanították a jó modorra, éppen ezért meri ismeretlenül is átnyújtani ezt a minőségében igencsak kétes, műanyag palackos bort, hogy együtt öblítsék le ennek a napnak minden szennyét. De mielőtt túl lennének az első kortyon, elárulhatja, hogy a felesége miatt iszik, persze nem holmi félresiklott házasság áll a dolog hátterében, hanem az alattomos rák. Történt ugyanis, hogy az asszony, akinek jósága felől senkiben kétség ne támadjon, megbetegedett, és három, fájdalommal teli hónap alatt elvitte az irgalmat nem ismerő kór, s mivel a temetése múlt vasárnap volt, talán érthető a szavai mögött húzódó zaklatott visszhang.

Sarkadi gondolkodás nélkül kinyújtotta a karját, és elvette az előtte ülő őszes férfi kezéből a bort. Egy pillanatra azonban elgondolkodott: letörölje-e a palack száját, vagy sem. Végül nem törölte le, úgy ivott belőle két hosszú kortyot.

– Részvétem – hadarta, mialatt a palackot visszanyújtotta az őszes férfinak.

Ahogy mondani szokás, folytatta az előtte ülő, semmi sem tart örökké, persze nem biztos, hogy ez a helyzet a legmegfelelőbb arra, hogy sűrűn hangzottatott közhelyek valóság tartalmát lemérjék. Elvégre két idegent hozott össze a sors egy zsúfoltnak alig nevezhető metrókocsiban, semmi sem garantálja a kölcsönös bizalmat, aminek egyébként megingathatatlan alapja a türelem, s nem utolsósorban a szeretet, melynek ereje, mint azt mindenki tudja, hegyeket képes elmozdítani a helyükről. Ami a feleségét illeti: nincs olyan betegség, áttét vagy terápia, ami negyvenéves házasságot semmissé tehetne, mégis el kell fogadnia, hogy ez a kényszerű veszteség lett immáron osztályrésze, ki tudja, meddig még. Egyébként nem tud olyasmit felmutatni, amire megbánással gondol vissza, persze túlságosan korai ilyen végletes kijelentésekbe bocsátkoznia, bármit hozhat a szárnyas idő.

Az őszes férfi meghúzta a borospalackot, aztán ismét Sarkadi felé nyújtotta. Az habozás nélkül vette át és tapasztotta a szájához. Jólesett a langymeleg korty.

Az elején azt gondolta, nézett az őszes férfi Sarkadi szemébe, hogy egyedül nem lesz képes olyan nyugalommal aludni, mint azt tette annak idején a felesége mellett. De tévedett, sőt, olyannyira fölülmúlta az első egyedül töltött éjszaka minden várakozását, hogy azt maga is alig merete elhinni. Álmodott, mégpedig hosszasan, megszakítások nélkül. Ott állt a tengerparton, éppen vihar volt készülében: a hullámozó víz tetején egyre több tajték fehérlett, az égbolt akár egy gyűrött, koszos, szürke lepedő. Ugy érezte, meg kell mártóznia a habokban, csak így szabadulhat meg mindattól, ami fonák mód emészti a lelkét. Az igazság persze rettenetesen képlékeny, óvatosságra int mindannyiunkat, s talán neki éppen az a küldetése ebben a siralomvölgyben, hogy a körülöttünk buzgólkodó szeretetre fölhívja mások figyelmét. Megtehetné, mint előtte mások oly sokan, hogy tiltakozásképp kiül a térre, benzint locsol a testére, s egy égő gyufaszállal búcsút int a világnak. Nem, a gyávaság az egyetlen emberi érzés, ami undort ébreszt a szívében, hiszen ez a legsúlyosabb bűn; a hazugság és az ármány csupán ennek hozománya. A lábait persze nem tudta mozdítani, a hullámok keltette hangok és az ég dörgése ráébresztette mindarra, ami eddig homályként élt benne mélyen. Hiszen a cél nem egyéb, mint képességünk meghosszabbítása, hangozzék ez bármennyire is furcsán, persze mindez borbeszéd, s talán megbocsátható; és – hozzá kell tennie – a gyász sem a legjobb társ ezen a délutánon.

Sarkadi ismét a szájához tapasztotta a fölkínált bort, s miután visszaadta a palackot az őszes férfinak, az órájára nézett. Még időben van, állapított meg, nem fog elkésni. Egy megálló – gyors pillantást vetett a metrókocsi ajtaja fölé – és leszáll.

Amennyiben mégis tolakodónak találja ezt a bizalmas, ám kétségtelenül egyoldalú beszélgetést, ne szerénykedjen, hanem valljon színt, ő tiszta szívvel – ha lehet egyáltalán ma még ilyesmit mondani –, tiszta szívvel kínálja az italát, s csupán nyitott fület kér cserébe, semmi mást, semmi vigaszt, hiszen a szó, a kiejtett mondat elvész a szélben, de a tekintet, igen, a tekintetből kiolvasható támasz örökre megmarad, még akkor is, ha az örökévalóságot fenntartásokkal kell kezelni. Igen, nem vitás, borbeszéd, amit hallgatni kénytelen a fiatalember, de legyen elnéző ezzel a keserű szívű öregemberrel, más egyéb kívánsága nincs, nem is lehet. Hiszen negyvenéves házasság, pontosabban gyermektelen házasság megszámlálhatatlanul sok

áldozattal és lemondással jár, de félreértés ne essék, nem kíván gyávamód sarat dobálni elhunyt és szeretett feleségének emlékére, de bizonyos, hogy mindkettejüknek számtalan szívet repesztő, könnyel és verítékkal járó döntést kellett meghozniuk az együtt töltött esztendőik során. S természetesen csak kívánni tudja, hogy a tisztességesnek, sőt, becsületesnek látszó fiatalember egyszer majd megtalálja a jobbik felét, a hozzávaló, tiszta lelkű kedves asszonyt; mivel nincs szebb az őszinte szerelemnél, még akkor sem, ha olykor szomorúság is társul mellé.

– Köszönöm, és fogadja még egyszer őszinte részvétem.

Sarkadi fölállt, és az ajtóhoz lépett. Miután leszállt, az elhúzó metrókocsi ablakán át még látta, hogy az őszes férfi a szájához emeli a palackot, és egyetlen korttyal eltünteti az alján lötyögő kétujjnyi bort.

MAGAM MÖGÖTT A SEMMI

Mindenki tudja, milyen a Tibi, veri a nagyanyját, meg elszedi a nyugdíjat, azt pedig elissza. Soha nincs olyan, hogy józanul látnád. A meccsre is részegen jár, be van baszva, mint a szürke számár. Dülöngél, óbégat, nekiesik a kerítésnek, úgy kell visszatolni a helyére. Szegény Margit mama nem tud mit tenni. Ilyen ember az unokája. Veri, aztán elszedi a pénzét, aztán újra megveri, mintha ez volna az élet értelme. A Tibit persze egyáltalán nem érdekli, mi van, vagy mi nincs, azt teszi, amit jónak érez, leszarja, ki mit gondol felőle.

Ha kell, ha nem, az élő fába is beleköt, mert annyira odavan magáért. Rendesen keménykedik azokkal, akikről tudja, befeszülnek tőle. Rólam akkor szállt le, amikor volt olyan idióta, és rámozdult a húgomra, én meg helyre tettem, hogy, Tibikém, ezt azért mégse kéne. Annyi volt, hogy odajött hozzánk, megállt a kapuban, és elkezdte szólíthatni a Kingát, faterék nem voltak otthon, a Kinga meg azt mondta, hogy nem megy ki ahhoz az idiótához. Több se kellett a Tibinek, gondolt egyet, lenyomta a kertkapu kilincsét, és már ott toporgott a küszöbön, lökve a süket dumát, hogy jaj, de szép szemed van, én úgy szeretlek. Több se kellett, egyből odamentem, hogy

akkor kérem szépen, mi is a probléma. Az a hülye meg nem értette, miért állom el az útját, amikor ő szeretne beljebb kerülni. Ha tovább hagyom beszélni, még megtanulja a csillagokat is lehazudni az égről. Nem hagytam. Olyan könnyedén merült el a szesztől puffedt arcában az öklöm, mintha egy tál meleg sodóba nyomtam volna.

Nem segítettem neki. Hagytam, tápázkodjon föl úgy, ahogyan akar, nem érdekel, az ilyennek amúgy se kell a segítség, az ilyen eleve azt gondolja magáról, hogy ő az atyaúristen, akit nem lehet megállítani. Láttam rajta, teljesen ledöbbsent attól, ami történt. Ne haragudj, nem úgy gondoltam, sajnálom, ígérem, többet nem fordul elő. Egy pillanatra majdnem meg is hatódtam. Remélem, tanultál ebből, barátom. Húzz el innen, amíg szépen vagyunk, mondtam, meg nem lássam még egyszer, hogy itt ólálkodsz a portánk körül! Esküszöm, beléd állítom a kenyérszelőt, ha még egyszer idetolod a pofád. Szemlesütve kullogott haza, Kingával meg örültünk, hogy ezzel se lesz több gondunk.

Ezek után már lapított, mint a ruhatetű. Ha véletlenül találkoztunk a boltban, a postán vagy éppenséggel a meccsen, torkán akadt a szó. Olyan némaság jött rá hirtelenjében, hogy azon csak nevetni lehetett.

A feleségével ekkor már régen nem éltek együtt. Elhagyta az asszony, gondolom, besokallt, végül is ki a bánat bírna megmaradni egy ilyen ember mellett? Senki se olyan hülye, hogy önként vonuljon be a rácsok mögé. Az Edit persze aláfeküdt a tilónak. Aztán csakhamar rádöbbsent, a mindent elsöprő, forrón izzó szerelem: mese; Balogtibiből soha nem lesz angyallelkű férj. Szó szerint elmenekült tőle, vissza se nézett. Próbálta menteni a megmaradt becsületét.

Piszok hamar beleestem a lányba, és fogalmam sincs, miért. Szerintem a bőre tehet erről. Melegbarna és rézszínű. Istenem, hányszor kerültünk egymás mellé a hétvégi piacon, a trafikban vagy Cerkóféknál, a hentesüzletben. Csak néztem és hallgattam, mit kér, hogyan szolgálják ki, mint fizet és rakja el, amit vásárolt. El nem tudtam képzelni, hogy lehet a Tibinek a felesége az Edit. Hiszen az egy kincs. Maga a két lábon járó ékszerdoboz, egy tündöklő gyémánt.

Egyszer olyasfélét olvastam valahol, hogy nincs szerelem. Helyette ott állsz a céllövöldében, kezvedben a babrált puska, félrehord, és hiába célzol jó helyre, úgysem odacsapódik a lövedék. Nem töri ketté az ajándékot tartó pálcikát. Ez a szerelem, és csak azért nem hívják másképp, mert már régen beletörődtünk ebbe az egészbe.

Amióta az Edit lelépett, fakóbb itt minden. Úgy tudom, a szüleihez költözött vissza, de sokkal magabiztosabb vagyok éjszakánként, amikor a szemhéjam alá menekülök, és elnyom az álom, mert nem akarok rágon-dolni. Aztán persze elképzelem a Tibit, amint odahaza a Fecske utcában ütésre emeli a pörköltsaftos kezét, és Margit mamára sújt. Az öregasz-szony persze föl se szisszen, megszokta már az efféle törődést. Az unokája meg úgy folytatja tovább a vacsorát, mintha csak köhintett volna az imént. Végül tölt magának a szomszéd Béla bácsi borából, az idei termés, azt mondják, nagyon kaparós lett, én nem kóstoltam, múltkor a meccsen be-szélték az öregek, volt, aki tizenöt litert is méretett magának.

Editet egyszer sikerült meglesnem, de véletlenül. A vasboltba tartottam, és ha a felső vég felől megy arra az ember, akkor pont útba esik a Tibiék háza. Emlékszem, nyár volt, jócskán azelőtt, hogy az a marha rászállt a hú-gomra, rettenetes meleg, az olvadt aszfaltfolyók összevissza kacskaringóz-tak, és ha az ember nem figyelt, beleragadt még a cipőtálpá is.

Tudvalevő, én nem vagyok az a fajta, aki ha nyitott ablakot vagy ajtót lát, akkor mindenáron beleskelődik, mert öli a kíváncsiság. Mi közöm ne-kem ahhoz? De a Tibiék mellett nem lehetett nem benézni.

Éppen akkor értem az ablakhoz, amikor lábujjhegyre állva nyújtózkod-ni kezdett az Edit. Meztelen volt. Melegbarna és rézszínű. Azt se tudtam, hová kapjam a tekintetem, s egyáltalán kapjam-e bárhová, vagy hajoljak egészen közel, hogy még jobban lássam. Csak álltam, és éreztem, kiszalad belőlem az erő. Földbe gyökerezett a lábam. Gyönyörű volt. Aztán észrevett az Edit, és olyasmi történt, amire nem számítottam. Leeresztette a kezeit, közelebb lépett, rám nézett, aztán elmosolyodott, végül higgadtan, mint-ha semmi se történt volna, becsukta az ablakot, majd behúzta a függönyö-ket. Azt hittem, káprázik a szemem. Soha nem láttam még szebb mosolyt.

A vasboltban alig tudtam eldadogni a Ferinek, mire van szükségem. Le-fogadom, azt gondolta, be vagyok állva, esetleg gyötör a láz meg a kólika. Hazafelé persze kerülő úton mentem, de egész végig az Edit mosolya meg a barackmellei jártak az eszemben.

Mondják, az élet olyan, hogy szép lassan kimegyünk belőle, jön az áram-lat és tovasodor, és amit igazán szeretnénk, azt el nem érhetjük soha. A vágyakozás szilánkjá tényleg bajosan húzható ki a szívből. Minél jobban próbáljuk, annál inkább belénk fúródik. Néha kedvem lenne a tenger mé-lyére költözni, elbújni minden és mindenki elől. Egy barlangot vagy szik-lahasadékot ha kapnék odalent a hűsítő vízben, tudnám, mi a teljesség, sem-miben nem szenvednék hiányt.

Próbálok a csillagokkal teleszórt éjszakában meglelni a nyugalmat; és amikor hallok, hogy a szellő játszik a folyóparti fűzfák között, érzem, részese vagyok a csodának, ami különös, de mégiscsak hozzám tartozik.

VALAMI VÉGET ÉR

A Csöpi ugatása fölveri az egész utcát. Most nem megyek oda, nem simogatom meg. Veronka néni integet, visszaintek, a Mama is így tesz. Azt mondom, csókolom, azt mondja, szerbusztok. Vagy 'vusztok, nem tudom, nem értem tisztán, de mosolyog, mint mindig. Pedig még hét óra sincs. Csöpi a két hátsó lábain egyensúlyoz, így szökdécsel balról jobbra, mellső lábaival meg a kaput támasztja belülről. Szeretem. Tarka bundája akár a pokróc, de ha finoman simogatják, mindig odadörgölőzik az emberhez. Igazi bolhazsák.

A Rónay utca még kihalt. Bezzeg szeptemberben, ha jön a búcsú. Mindenütt árusok lesznek, bácsik-nénik, hozzák a portékáikat: édességek, könyvek-kendők, kések-kazetták, lufik-lepedők, kalapok-ruhák, aztán persze zsákbamacska, szerencsekerék, és a hátsó felén már vattacukor-lángos és kolbász-tepertő. A körhintákról már nem is beszélve. Ha megtelik az utca, mozdulni se lehet, mindenütt a tömeg. A tömeg rögtön ellepi a falut, neked megy, meglöki a vállad, te meg csak állsz, és sodródsz vele együtt. Arra sincs időd, hogy figyelj.

Itt a Rónay egyik házában lakik a Gyufa, vörös a feje, és a felnőtt csapatban focizik. A szertárban van a csukája, a lába nagyobb, mint az enyém, az enyém bele se fér a stoplisába. Van olyan, amelyik rám jön, néha abban rúgom a bőrt, meg dekázgatók, de abból háromnál több még nem jött össze.

A Gyufa is szerelmes a Krisztába, a nővérem persze legyint rá meg az összes többi focistára. Hogy ezek mit akarhatnak tőle? A Mama, azt hiszem, helyretenné, ha úgy adódna. A Mama mindenkit kioszt, őt aztán nem kell féltetni. Sőt. Mindenkinek tőle kell tartania. A múltkor is néhányan nem bírtak magukkal a pályán, Mama erre seprűvel hajtotta ki őket a nagykapun. „Annus néni, ne tessék már!” Hiába kiabáltak, Mamát egyáltalában nem hatotta meg a dolog. Az ő pályáján, Kakucson senki ne merjen vágánykodni.

Bár én is otthon maradtam volna, Krisztának így könnyű, hogy beteg. A múltkor is behazudta, valószínűleg most se mond igazat. Egyszerűen csak nem volt kedve jönni a csirkésbe, aztán kitalálta ezt a nem-érzem-jól-magam dolgot még este, és csak azért van szerencséje, mert hamarabb jutott eszébe, mint nekem.

A Mama siet, utol kell érnem, ha nem akarok lemaradni. Úgy szedi a lábait, hogy meg is irigyelhetné bárki, pedig folyton arról panaszkodik, mennyire fáj neki, ahhoz képest szinte szalad.

Nem is tudom, honnan jött neki az, hogy kísérjük el, de elkísérem, végül is nem mindennap lát ilyet az ember, de ez a korai kelés, ez borzasztó. A lefőtt kávé illatára ébredek. Aranyfekete. Cukor nélkül issza, az enyémbé, ha kérem, ha nem, mindig lötytyint egy kis tejet. A rádió is recseg, mire kibotorkálok halkán a szobából, nehogy a túlsó felén alvó beteg nővérkémet fölverjem. Csak tettet, hogy alszik. Reggelizünk és indulunk, mondja a Mama. Rendben, mondom én. A reggeli margarinnal megkent fölívágottas zömlé kakaóval, van hozzá paradicsom és paprika, három felet is megesez a zömléből, kettő alját és egy tetejét. Az alja finom. Vajon hogy kerülnek rá azok a pettyezések? Finom és puha. A buszmegálló melletti kisboltban lehet venni, az ifisek edzője, a Kispista áll a pultban. „Csókolom, Annus néni, a szokásosat?”, kérdezi a Mamától, a Mama meg mosolyogva biccent, „Igen, Pistikém”. Egyszer egy bácsi a sorban előttünk olajat vásárolt, egy ötliteres flakonnal, szoltam is Krisztának, nézd már, mennyi olaj, csak nem fürdeni akar benne, mire a nővérem pontosított, az nem olaj, hanem bor, ott a zárjegy, de a Csucsunak ennyi meg se kottyán.

A Rónay utca elején van a pálya, a túlsó végén meg a falu széle, odáig kell kísértálnunk, vagy legalábbis ilyesfélét mondott a Mama, de mással voltam elfoglalva, amikor mondta, helyette a Köszörűst, a gondnokot figyeltem, ahogy a pálya szélén az öntözőberendezésekkel ügyetlenkedett. Kihúzta szélteben-hosszában a slagokat, rákötötte őket egyenként egy hatalmas csapra, és kész. Van, amikor szórófej spricceli szét a vizet, akkor biztos, hogy minden falubeli kölkök a locsolók alatt rohangál, Mama meg a szokásos módon „Sipirc, eredjetez haza!”. Most nincs szórófej, csak az oldalvonal mellé fektetett slagok és a belőlük szivárgó víz. Áztatás, így hívják. Pár óra és az egész pálya víz alatt lesz. Ebben a kánikulában ez nem is árt, másnap reggelre ismét csontszáraz lesz a fű.

A Mama évek óta a csirkésben dolgozik, én csak annyit tudok, hogy beleznie kell. Otthon is szokott, a megkopasztott egész csirkét fölrakja kint a kertben az asztalra, és egy késsel a hasánál fölmettszi. A kékes-lilás belek

meg minden azonnal kibuggyan, szinte kifolynak az asztallapra. Olyan a szag, hogy azt még órákkal később is érezni lehet. A beggyel viszont vigyázni kell, mert ha tele van még táppal, akkor nagy rumlit okoz, ha véletlenül belemetsz az ember, az epéről már nem is beszélve. Gondolom, a csirkésben minden ugyanígy működik, csak többen vannak. Remélem, azért ott tudnak valamit kezdeni a szaggal, mert tényleg elviselhetetlen.

Március 21. Termelőszövetkezet. Elmegyünk mellette, és jobb kéz felől a kapuban ott áll az a bordó traktor, amely almákat szokott hozni–vinni, és amikor elhajt a házunk előtt, kiszaladok a nagykapuhoz, mert biztosan dobálnak almákat a platóról nekem meg a nővéremnek, és egyenesen a fűbe, hogy össze ne zúzódjanak. Finom és érett mind, némelyik nagyobb lehet, mint az apám ökle. Pedig azok nagyok. Mindig megkérdezi, temető vagy kórház. A jobb a temető, a bal a kórház, és mielőtt megverne, mikor rossz vagyok, mindig megkérdezi, melyikkel adjon. A nővérem szeret mindent rám kenni, az összes hülyesége miatt én kapok, ő persze röhög, és egyáltalán nem sajnálja, mi történik velem. Az öcsi volt, mondja, az öcsi törte össze, az öcsi rontotta el, az öcsi nem hozta vissza, az öcsi adta oda.

A csirkés kapujában valami komondorféle alszik, a bundája már nem is fehér, a pofája meg egészen szürke a homoktól. Mennyi öregasszony, mind a Mamával egykorú lehet. „Szia, Annus, ez melyik unokád, a Robi vagy a Ricsi?” A Mama megmondja, aztán eltűnik egy ajtó mögött, és mire visszajön, már hálóval hátrafogva a haja, kesztyű van rajta, meg egy viseltes kötény. A szomszéd szobából puffanásokat lehet hallani. És rikácsolást. Belépünk. Ez a csirkés. Nem látni, honnan, de lábbal fölakasztott madarak érkeznek egy futószalagon, higgadt mindegyik, és a szalag mellett két asszony áll, kés a kézben, és ahogy elhaladnak előttük a madarak, már metszenek is, és a csirkék rángatózni kezdenek, a fejüket pedig egy fémtölcsérbe dugják, hogy kivérezzenek. Amott hátrébb van egy hatalmas ventilátor, legalábbis ahhoz hasonlít, döglött madarakat tesznek a forgó propeller elé, és mindenfelé száll a toll. Kopasztás. Kopasztják a metszett nyakú csirkéket, aztán az összest egy hatalmas kádnyi gőzölgő vízbe dobják, pár csepp ki is fröccsen a vízből a sárga linóleumra. A Mama a bontósoron dolgozik, innen a sarokból jól látni, mit csinál. Azt, amit otthon is. Vág, metsz, darabol, és valamit magyaráz, de a szája elé tett kendőtől nem lehet leolvasni. Én is kaptam egyet, egész belélegeztem már. Teljesen bepárasodott az arcom. Azon csodálkozom, hogy nincsen szag. Hogy egyáltalán nem érzem a belek és belsőségek bűzét. Kriszta, ha itt lenne, nem bírná a látványt. Meg a hangot. Megsajnálná a csirkéket, és elkezdené hisztériázni.

A múltkor rosszat álmodott, teljesen kiakadt, valami száraz mező közepén állt egyedül, sehol senki, amerre a szem ellát, és egy macskát szorított a mellkasához, de a végén már olyan erővel, hogy a szerencsétlen állat szemei kiguvadtak, és végül a macska beledöglött az ölelésbe, vagy, ahogy Kriszta mondta, „meghalt a szeretetemtől”. Nagyon kiborult, láttam a szemében, hogy mindjárt sírni kezd, de aztán erőt vett magán, és leült az asztalhoz reggelizni. A Mama akkor már nem volt otthon, elment misére, mi meg maradtunk, hála Istennek.

Van egy óra a falon, pont szembe velem, nemsokára nyolc. Ha jól számolom, akkor még egy darabig itt leszek. Senki nem figyel rám, akár el is tűnhetnék. Kimegyek az udvarra a kutyához. A komondor ott fekszik a földön, valamit rág. A mellső mancsai közé van szorítva a reggelije, azzal foglalatoskodik. A nagy rágás közepette fölneéz, és találkozik a tekintetünk. Csak egy pillanat az egész, nem több, vagy talán még annyi sem, de ahhoz elegendő, hogy egy életre belém ivódjék. Véres a pofája. A koszos szürke keveredik a sötétvörössel. Valami csirkenyessedéket zabálhat vagy belsőséget. Tekintete a szemeimről visszavándorol a mancsai közé. Jóízűen falatozik, nekem meg mintha ezer aprócska tűt szúrnának a tarkómba és a derekam-ba. Be kell mennem. Fölállok, az ajtó felé fordulok, és megfogom a kilincset.